

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΗΝ δέη Λεωφόρο, έκει κοντά στήν Σέντραλ—Στρήτ είχε γίνει τό δράμα. Ό γέγκληματας, μέρα—μεσημέρι, είχε μπήξει αλλος στό κατάστημα τού μίστερ Τζών Ντούκερ και τού είχε τινάξει τα μισάλια στον δέρα. Οι άνθρωποι πού τήν ώρα έκεινη βρίσκοντουσαν στό μαγαζί, τοσκίστηκαν ποιος νά βγή πρώτος στό δρόμο για νά γυλιώσει τό θάνατο. «Ετοις έμεινε μόνος ο γέγκληματας με τό θύμα του.

Ο Ντούκερ, με τό κρανίο του άνοιγμένο στά δύο, σπαρταρούσε πειμένος πάνω στό πάγκο του. «Ένα κομμάτι από τό μισάλι του είχε πεταχτή πάνω στά κουτιά τής μαρμελάδας κι' έτρεμε σάν ένα πράγμα λύστανο. Οι έκκρεμες λογαριασμοί τού Ντούκερ στό άνοιχτό κατάστιχο του είχαν ορθίσει από τό αίμα του.

Ο γέγκληματας πέταξε μακριά τό πιστόλι του, ξέρριξε ένα χαμένο βλέμμα γύρω του κι' υπέρερα άπλωσε τό χέρι του κι' άδιαφορώντας γιά τά αίματα, πήρε τό κατάστιχο, τό άνοιξε κι' άρχισε νά τό ξεψυλλίζει. Είχε πάνω από τό τριακόσιες σελίδες. Έκει μέσα μπορούσε κανείς νά δή ένα σωρό κακογραμμένος δριμόματα, δύναματα, μολυβίδες κι' ήμερομίνες. «Ο Τζών Ντούκερ μ' ένα πρωτόγονο λογιστικό σύστημα κι' απούσα τά βρώμικα χαρτιά καί έφαντικά σταμάτησε σ' ένα δύναμα. Συγχρόνως, έντελώς έφαντικά, δρήσιος ορθίστηκε τά κλαίσι.

«Ήταν τ' δύναμά του. Ό μίστερ Τζίμ Φάλιγκερ φαινόταν καθαρά σ' έκεινη τή σελίδα στη χρωστούσε τετρακόσια δολλάρια κι' είκοσι σέντζιστον σκοτωμένο! Μή φανταστήσεις δώμας διτά τό είχε πάσσει τό φιλότιμο κι' άφοι σκότωσε τόν Ντούκερ, τώρα είχε μετανόησει κι' έκλαιγε από τά τύψεις του...» Ή ιστορία του Τζίμ Φάλιγκερ ήταν πολύ διαφορετική. Τήν βρήκα έπειτα από λίγο καιρού, καθώς έψαχνα τίς δικογραφίες ένδος διακριτικού γραφείου καί είνε, καθώς θά δήτε, άρκετά ένισχαρέουσα. Θά μπορούσα νά πώ μάλιστα στη είνε συγκινητική, άν δέν ήταν στη μέση αυτό τό καταραμένο έγκλημα. Οι άνθρωποι δέν συγχρόνη ποτέ έναν γέγκληματα. Κι' έγω δέν θά θελεια καθόλου νά τούς δυσαρέστησω, ύποστηριζόντας έναν δολοφόνο. Καλύτερα θά προτιμήσω νά σάς τήν διηγηθώ καί κρίνετε έσεις πειά, άν έκαναν καλά οι δικασταίς τής Νέας Υόρκης πού έστειλαν αυτό τόν άνθρωπο στό κάτεργα. Ήταν λάθος τους; Είχαν δίκιο; Σ' αυτό πειά δ θεός άς τούς κρίνει...» Ό Τζίμ Φάλιγκερ ήταν έργαστης σέ μια έταιρειας δόδοι ποιας. «Από τίς δίχων τό πρωιά ός τίς έξη τό βράδυ έσκαψε τήν άσφαλτο τών δρόμων μ' ένα λεκτρικό τρυπάνι πού τού είχε σακατέψει τά νευρά καί τού νερούσιαζε τό μυαλό του. Όστροσο πάλευε ύπομονευτικά για νά κερδίσει τό ψωμί τής ολκογενείας του... Οι συναδέλφοι τού τόν λυπόντευσαν γιατί ήταν άδυντας καί φαινόταν διτά ήταν γεννημένος γι' αυτή τή δουλειά.

— «Εσύ, φτωχέ Τζίμι, τού έλλεγαν, έπρεπε νά γίνης καλαμάρας! Τό σουλόπιτι σου δέν κάνει γιά τή δουλειά μας! Σε τρεις μήνες δέν θά σου μείνει ούτε τό κοκκαλάκι σου... Καμιμά μέρα θά σκορτίστης στήν άσφαλτο καί θά σε κομματίστης τό ίδιο σου τό τρυπάνι.

Ο Τζίμ άναστανέαζε άκούγοντας τά λόγια αυτά, μά δέν μπορούσε. Τί μπορούσε νά τούς πή; Γιά ποιό λόγο νά τούς δηγήθη δήλη τήν πάλιά ιστορία του. Τό ήσεις κι' έκεινος διτά ήταν γεννημένος γιά έργατης. Ναι, μά φορά κι' έναν καιρό, φορούσε ώμορφα ρούχα, καθόταν σ' ένα καλό γραφείο καί κάτινζε τοιγάρα τού ένδος δόλαρών. Μά τότε ήταν δίλη έποχη. Ποιος θά τόν πιστεύει διτά τόν είχε κυνηγήσει τόσο πολύ ή τύχη του ώστε νά τόν κατατήσει έργατη τό δρόμο.

Ο Φάλιγκερ πράγματι ήταν από καλή οικογένεια. Ο πατέ-

ρας τού τόν είχε σπουδάσει κι' δινερευστάνταν νά τόν κάνει έναν διάσημο έπιστημαν. Μά έκεινος πρίν άκομη γραφτή στό Πανεπιστήμιο, έμπλεξε στά δίγυνος τής διγάπτης. «Ετοις άπο μά απλή γνωριμία είχε πιαστή στήν άποχη τού έρωτα. Η διγαπτή μέντη του ήταν μιά ώμορφη πωλήτρια σ' ένα κατάστημα τής δύοδού 'Ανεξαρτησίας». «Ολη τή μέρα στεκόταν άρθια πίσω από τούς πάγκους τών έμπορευμάτων καί περιό διτά τούς πλούσιους πελάτες. Έπειτα, μωλίς έκλεινε τό έμπορικό έτρεχε νά βρή τίς φίλες τής καί πήγαινε νά διασκεδάση στά λαϊκά ντάνσιγκ, έκει ποιή ή ειδύματα πουλιέται λίγα λίγα. Σ' έν' αυτά είχε γνωρίσει καί τόν Φάλιγκερ Χόρεψαν μαζί, φύλαξηράνταν καί τέλος κατάλαβαν διτά ή ένας ήταν πλασμένος για τόν δίλο!

Ο Τζίμ, διτέρη πότε λίγο καιρό, δήλωσε σοβαρά στούς γονείς τού διτά θά παντρεύονταν.

— «Αν ή νύφη είναι από καλό σπίτι, έχεις τήν εύχη μας, τού διπάντησαν έκεινοι. Καλύτερα νά παντρεύθης νέος για νά μή πάρης δάσχημο δρόμο!

Μά δ Τζίμ τους έκοψε διμέσως τόν ένθουσιασμό, λέγοντάς τους διτά σκεπτόταν νά πάρη γυναίκα του τήν Μέντυ Κήπερ.

— Από διτά βγάλης από τό νοῦ σου! Τού είπε απότομα δ πατέρας του. Τέτοιες εύκαιριες βρίσκεταις άκομη καί στά γεράματα. Κύτταξε καλύτερα νά γίνης άνθρωπος!

— Μά θά έργασταν, διαμαρτυρήθηκε δ Τζίμ. Θά δήτε διτά θά ζήσω τή γυναίκα μου.

— Τότε δέν πρέπει νά υπολογίζεις πειά σθ μάς! Τού δήλωσαν μ' αυστηρότητα.

«Άλλ' ο Φάλιγκερ ήταν τρελός για τήν ώμορφη Μέντυ. Άδιαφορώντας για τίς συμβουλές τών δικών του, έφυγε από τό σπίτι παντρεύτηκε τήν διγαπτή σ' ένα γραφείο. Ή δουλειά ήταν θεβαία πολλή, μά κι' ό μισθος άρκετά καλός κι' έτσι μπορούσαν νά συντρηθούνται. Μετά ένα χρόνο, δ Φάλιγκερ έγινε πατέρας. Ή μικρή Μάρτζουρη ήταν τό στόλιμα τού σπιτιού τους. Ό Τζίμ τώρα έργαζόταν περισσότερο, μά δέν καταλάβαινε τήν κούρσα γιατί σκεπτόταν τό παιδί του.

«Ετοις πέρασαν πέντε χρόνια. Έτοις κι' ίδιωτηκή έπικειρόσις στήν διόποτε έργαζόταν χρεωκόπησε κι' ο Τζίμ Φάλιγκερ έμεινε χωρίς πεντάρα στήν τσέπη. Από έκεινή τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

«Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Αύτος διέκλεινε τή μέρα, δράχιες γιατί αυτόν ένας τρομαχτικός άγωνας. Έκανε διτά μπορούσε για νά κερδίση τό ψωμί τών δικών του. Μά ήταν υπερήφανος καί δήλεια νά καταφύγη στόν πατέρα του. Ετοις ήρθαν κι' ή μαστρες μέρες τής δυστυχίας. Πολλά βράδυα γύρισε στό σπίτι μ' αδειάς χέρια κι' ή γυναίκα του καί τό παιδί τους κομητήκαν ηντοκιού. Ή Μέντυ, μή μπορούτας νά υποέρεψε τό μαρτύριο τής πένιας, σκέφτηκε τότε νά καταφύγη σ' έναν μακρύν ψυγγενή τής, τήν Τζών Ντούκερ πού είχε ένα κατάστημα αποκιαών στήν δέη Λεωφόρο. Ό Ντούκερ τήν άκουσε με προσοχή κι' υπέρερα έναντι τής πάντης.

Κατέφυγε στόν Τζών Ντούκερ πού είχε κατέστημα

απόκτημαν

τόπον

πού είχε κατέστημα

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Εκατ' χρήσην τοῦ συντρέφεν τοῦ ήρωικοῦ κλέφτο, Φραγγιστά)

(Συνέδεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

ΛΟΜΟΝΑΧΟΣ πειδὲ ὁ Χασιώτης ἔργιζε μᾶλλον ἀπελπισμένη, γρήγορη ματιά γένος του. Εἰδε τὸ πορεῖον τῶν συντρόφων του μαραυτισμένα κι' αίματονισμένα γι' όπερα τὰ μάτια του συναντήθηκαν σ' ἓνα γογύν ανάβλεψιο, μὲ τὰ μάτια τοῦ ἀδέρφου του.

Ο Κατσαντώνης δὲν μιλοῦσε πειδὲ. Δὲν είχε κονφάριο. Τοῦ ξαφνικοῦ αὐτὸῦ ἀναστήτωμα τοῦ εἶχε ἀποτασίσει. Ήστόσο τὸ βλέμμα του μῆλος, για μιὰ ἀσύνη φρούριο. Μῆλησε καὶ εἶπε τὰ ίδια λόγια ποῦ φο-

ναζε λίγο παίν τὸ στόια :

— Σχοτούσε με, ἀδερφέ μου Χασιώτη! ...

Ο Χασιώτης διεγώθηκε. Γιατί νὰ μήν ἔχῃ ἐκατὸ χέρια αὐτὴ τῇ στιγμῇ, καὶ σὲ κάθη χέρι μὲ ἄπο ἓνα ποτένει; Ήστόσο δὲν ἀπόψει, δὲν ἔργιζε τὸ ἀματαρά του. Ἐνας αὐτὸς μιτρὸς σὲ τόσο μπουλούκι ἔχθρον, ἔχθρον λυσσασμένον, ἔξακολούθησε νὰ πολεμάπι Πολεμούσι μὲ πελμα, πελλέδη, ἀφανισμένος ἀτ' τὴν ἀπελπισία του, ἄγριος, τρομερός.

Θ' ἀφένεις αὐτὸς νὰ τοῦ πάρουν οἱ παληοραβανίτες τὸν ἀδερφό του, τὸν καπετανίον του, μέσ' αὐτὸν κέρδημα του; Χίλιες φορές ὅτι!

Μα τέτοιο ήταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἀξαφνάνει βούλησε τὸ Χασιώτη στὸ μιτρό. Λύγισε τότε ὁ τρομερὸς λέπετης, γονάτισε...

Σάν σίφουνας, ἔλεων ἀπάνω του οἱ Ἀρμανίτες, σπουδαίας ἄγια, θυμαριστικά. Εκανοτάδες χέρια απλωθήκαν καὶ τὸν σπίχανον ἀνέρο.

Τὸ ίδιο ἔγινε καὶ μὲ τὸν Κατσαντώνη. Τὸν ἀρωστό τόρρα Κατσαντώνη, ποὺ τρέμανε καὶ τ' ὅνιμα τοῦ ἀρκόμινο οἱ καπατάρες.

Είσιοι πάτωματα Αρβανιτάδων ήσαν πεσμένα ἔδω κι' ἔκει. Ἀλλοι τόσοι καὶ περισσότεροι ήσαν οἱ λαμπεμένοι...

Μά τι μ' αὐτό;

Ο "Άγος Μουχουρτάρης πήγαινε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν γαρύν. Τὸ καπόθωμα του ήταν μεγάλο.

Μέσα στὸ πανηγύρι αὐτὸν τοῦ ἀστεριοῦ τοῦ Μουχουρτάρη τὰ δύο ἀδερφαὶ σφράγισαν τὰ δόντια τους για νὰ συγκρατήσουν τὴ λύσσα καὶ τὸν πόνο τους.

— Αρροστός οἱ Κατσαντώνης πού τὸν ἔτρεμε ὅλη η Αρβανιτάρη!

Αρμανίνος ο Χασιώτης, τὸ δεξιὸν χέρι τοῦ ἀδερφοῦ του...

Αλημάλωτοι τῶν Αρβανιτάδων, ποὺ τρέμανε ὡς τὰ κτεράκια καὶ τὸν ιστον τους, π' αἰσιόγιαν τ' ὅνιμον τους καὶ τοὺς ἔπιανε σύργουν ...

Μεθυσμένος ἀτ' τὸ καπόθωμά του ὁ "Άγος Μουχουρτάρης διέταψε τοὺς πολεμιστάς του νὰ σίξουν μάτιατα στὸν ἄφερα, γιὰ νὰ διαλαληθῇ ἔτοι τοῦ, γιαν' ἀρολογήσουν τὰ βουνά τὸ θιάμβο τουν.

Οι "Αρβανίτες τὸν ὑπάκουουν πρόθυμοι. Τετρακόσια περίπου χαριοφύλαι καὶ κουμπούδες βροντήσαν μαζὶ κι' ἔκαναν τὶς γύρω πλαγίες ν' ἀντιβούσσουν.

Τὴν ὁμοφονία αὐτὴν ἀκούσανε οἱ σύντροφοι τοῦ Κατσαντώνη, ποὺ βριστόντουσαν τρεῖς δῆρες μακριά, στὴ θέση. Κρέτια, μὲ τὸ Λεπενιώτη. Ἀγιασιαὶ καὶ λυτητερή πέραση ἡ βούνη τῆς ματαράς πάνω απ' τὰ κεφάλια τους. Κερόσαναν ἀλλοι τους καὶ σταύρωναν βυθούς κι' ἀκίντης, οὐαν μαρμαροφονένοι...

Η ματαρά αὐτούστικα ἀτ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ σπηλιά τοῦ Κατσαντώνη, ἀτ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν κρυμμένος ὁ ἀρωστὸς καπετάνιος τους. Κάποια μεγάλη σημφορά δέλη συμβή. Σέρανε καλά οἱ κλέφτες τοῦ καιροῦ ἔκεινον τὶς συνήθειες τῶν Αρβανιτάδων. Κατάλαβαν ποὺ ὁ "Άγος Μουχουρτάρης θάγε κάνει κά-

(Εκατ' χρήσην τοῦ συντρέφεν τοῦ ήρωικοῦ κλέφτο, Φραγγιστά)

ποιο καπόθωμα γιὰ νὰ διατάξῃ τ' ἀσκέρι του νὰ φιξη μιὰ διοιδοντία, ἔτοι ζαφνικά...

Πιάσαναν λοιπὸν τὸν Κατσαντώνη:

Τὸν σοτόδασαν μέσον στὴ σπηλιὰ του; Τὸν είχαν πιλοτάριψε καὶ θύμησαν στὰ Γιαννινά;

Τὸν θέστη π' ἀκούστηκε ἡ ματαρά αὐτὸν ἐστήματα.

Τὸ παληγάρι τοῦ Κατσαντώνη κυτταζήτηκε κατάματα. Ήταν ἀγνή ἡ δυνὴ τους. Τὰ μάτια τους ἀφογήσανταν τὸν θάρρος της πολιορκίας.

Μά η σαστιμάρα αὐτὴ δὲν φράτησε πολλό. Ήρθε καὶ πέρασε σαν καρό, μαρδον σύνεντο ἄγριας πρόσας...

Ο Λεπενιώτης πρότος τινάζητε πάπινο, ἄγριος, δομητικός, ὁσυργε καὶ κράτητος.

— Άλινω, οὐδὲ!...

Οι Κατσαντωναίοι πέταξαν τὶς κάπτες τους καὶ βρέθηκαν στὸ ποδόν.

— Δρόμο, οὐδὲ γρήγορα γιὰ τὴ σπηλιά! Μεγάλη συμφορά μᾶς βρήκε! Πιάσαν τὸν καπετάνιο μαζὶ... Τὸν βρήκαν ἀρώστο, οἱ ἀπίτιοι τους καὶ τὰς τσακώσανταν στὸν πάτημαν... Θά φέρησμε, οὐδὲ σεῖς, τὸν Κατσαντώνη στὰ χέρια τοῦ Αρβανιτάδων;

— Κατάλευτα νὰ πεθάνωμε όλοι μαζ, παρὰ νὰ γίνη τέτοιο πράγμα!

— Ζοντάνο νὰ πεθαμμένο πρέπει νὰ τὸν ἔλευτεροσύνοινε...

— Νά τὸν ἔλευτεροσύνοινε όλοι μαζ ταῦτα...

— Εμπρός!... Φτερά στὰ πόδια σας καὶ στὴν καρδιά ἀπάλι!

Χύθηκαν δῆλοι τους σάν σίφουνας, σάν τοτάμι ποὺ φύσισσε πάλι δυνατές πτώσεις κι' ἄγριες κατερβάσεις, κατὸ τὸ μέρος τῆς σπηλαίας. Τιοὺν ὥσπερ δόρυς τοὺς χώριζε. Μά ποιος λογάριας πει τὸ δρώμο; Ἔτρεχαν, πετούσαν, πηδούσαν σάν ταξιδιά, μὲ τὰ γιαταράνια γηνάνια στα χέρια, μὲ τὴν ἀπόσατο στὴν καρδιά νὰ πεθάνουν!...

Μά ήταν πονηρός ἄνθρωπος ὁ "Άγος Μουχουρτάρης. Σέρνοτας καλὸς ὅτι οἱ Κατσαντωναίοι διατηρούσανταν κατόπιν κοντά, δὲν χωρομέρισαν καθόλου μετά τὴν αιχμαλωσία τοῦ Κατσαντώνη καὶ τὸ Χασιώτη. Πήρε λοιπὸν τοὺς δύο αιχμαλώτους τους καὶ τραφήκει γρήγορα, οὐδὲ γιὰ τὰ Γιαννινά ἀλλὰ γιὰ τὸ Καρπενήσι.

Η πονηρία του κι' η βιασύνη του ἀπῆτ τὸν γλύτωσε αὐτὴν τὴν επίθεση τῶν Κατσαντωναίων καὶ τὸ χειροφέρο, ἔγινε ἀφροδιμόν τὸ σχέδιο τῶν Κατσαντωναίων.

Μόλις τὰ παληγάρια τοῦ Λεπενιώτη πάσανε στὴ σπηλιὰ, γεμάτα ιδρόταν καὶ κονιαριστικό, δὲν βρήκαν κανέναν έκει. Εἴσημη η σπηλιά!... Καὶ γύρω τὰ πτώματα τῶν σοτούμενον Αρβανιτάδων καὶ τὸν πόντη παληγάριαν του Κατσαντώνη...

Ράγισε η καρδιά τῶν Κατσαντωναίων. Η λύτη τους δένει εἰτε βιαστικό. Βούρωσαν τὰ μάτια τοῦ Λεπενιώτη. Πολλοὶ κλαίγαντε, σάν μικρά παιδιά!...

· Μά δὲν ήταν καρός γιὰ κλάματα καὶ μορδολόγια. Ή γνωτείς κλάμε. Τὸ παληγάρι ταῦτα καταπλέματα, πεταζούντα, πεθαίνοντα, πεθαίνοντας, πεθαίνοντας μὲ τὸ σπάθι στὸ πόντη.

· Απὸ κάποιον ποτάπιον ἔμαθε ὁ Λεπενιώτης ποὺ διατηρούσαντας τὸ δρόμο τοῦ Καρπενήσιον. Τρέχανε ποτένεις κι' ἀποφύγῃ τὸν Κατσαντώνη...

· Λέν ἐπερπετείαν τοῦ ποτάπιον τὸν γλύτωσε αὐτὸν τὸν πόντη τοῦ Καρπενήσιον. Τρέχανε ποτένεις κι' ἀποφύγῃ τὸν Κατσαντώνη...

· Και τοὺς ζευγαργεῖς στὴν πόλη φάνηκαν αὐτὸν τὸν Κατσαντώνη. Μά ήταν ἄγρια πειά. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνη τίποτα. Μέσα στὸ Καρπενήσιον, ποτένεις μέρος τοῦ πόντου τοῦ Κατσαντώνη, δέλη συμβήσανταν τὸν πόντη ποτένεις κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μητὶ στὴν πόλη καὶ νὰ πάρησε τὸν πόντη τοῦ Καρπενήσιον...

· Και τοὺς ζευγαργεῖς στὴν πόλη φάνηκαν μέτε τὸ διασέριτον τους καὶ τὸν πόντη τοῦ Κατσαντώνη...

· "Όλο τὸ Καρπενήσιον είχε σηρωτήπη στὸ πόδι της μέρα αὐτήν. "Όλοι θέλανε νὰ δῶντ τὸ τρομερό λέπετη καὶ τὸν ἀδερφό του. Μά διατηρούσανταν τὸν θάνατον τοῦ Κατσαντώνη. Τὸν είχε τους καὶ τὸ μαρτινό της ζευγαργεῖταις ποτένεις ὡς τὸ Καρπενήσιον."

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Ντούκερ. "Επρεπε λοιπὸν νὰ πληρώσω μὲ τὴ ζωή του τὸ σφάλμα του. Καὶ πράγματι, ὁ Φάλγυκερ χώρις λόγια κι' ἀστροφές στὴ μαγαζί του καὶ τὸν σκότωσε.

"Η δίκη του ήταν σύντομη. Οι δικασταὶ δὲν παρέδεχθηκαν γιὰ εικοσιά χρονία στὰ κάτεργα. "Οσο γιὰ τὴν Μέντυ καὶ τὴ μικρή Μάρτζουρο αὐτές τὶς πήρε στὸ σπίτι τους καὶ τὸ γέρων της ζωγράφος στὴ δυτικούσσα τοῦ πατιόδιου του.

Αὐτή είνε νά κρινέται τοῦ Τζίμ Φάλγυκερ. Τόρα σεῖς μπορεῖτε νά είχετε διδούσθεντας τὴν συντηρητική της ουσίαν.

Αύτη είνε νά κρινέται τοῦ Τζίμ Φάλγυκερ. Τόρα σεῖς μπορεῖτε νά είχετε διδούσθεντας τὴν συντηρητική της ουσίαν.

(Ακολουθεῖ)